

гласъ се провиква, ... десетата гласътъ си вече не-
здържа — и кърва полето отъ пѣсни ...

Слънцето трепти залѣзва; коситѣ пѣятъ от-
пѣватъ; небето слуша въ захласъ; а лихъ вечер-
никъ изъ откоситѣ играе и арома на миризливи
билки отнуса.

И чакъ до като съ брусове косачи коса за-
гладятъ пѣсенъ слѣдъ пѣсенъ ехтятъ въ ливади ...

А кога скласятъ овеси !

Да послушамъ вечеръ негова тихъ ромонъ,
кога овесени ниви заспиватъ. Да прѣспя баримъ
веднѣжъ между рѣсили мамули и да ме полѣхне
тѣхния сладкъкъ миризъ; да ме приспи лекия ше-
потъ на широкитѣ му листя и да послушамъ какво
си нашепватъ тѣ съ звѣздни седѣнки по ведро
небе! Да мина край зажената нива за да ми изпра-
вятъ първи нажѣнатъ сноиъ и подадатъ китка отъ
синята раличка и да послушамъ, макаръ отдалечъ,
звѣнливитѣ пѣсни на млади жетварки. Още вед-
нѣжъ да мина прѣзъ родно село по харманъ, да
погледамъ подъ жара на лѣтно слънце, какъ се
гонятъ врани коне изъ настанъ харманъ и ве-
черъ, по хладовина, кога бързеца повѣе, се отвѣва
овърхано зърно съ лопата ... Пакъ да почувству-
вамъ каква силна връзка държи селенина о пло-
дотворния трудъ ...

А кога полската работа намалѣй и седѣнки
изъ село се закладатъ — тогазъ цѣли ноци, —
ноци безсънни, ноци безумни, — по хармани и
дворища се пѣсни на пѣсни отпѣватъ. Безгрижни
смѣхове кантятъ до звѣздни небеса. И само ед-
ничка луната, ако би проговорила, би въ забрава
разказала най-дивната приказка на волния селски
животъ ... И чакъ до гроздоберъ ...